

dagen Tid til at overbevise sig derom; det vilde efter min Mening være til Gavn baade for Statsbanerne og for os.

Rentabilitetsberegningen tror jeg ganske sikkert ikke kan holde. Den højtærede Minister mener, den vil holde i endogsaa overordentlig høj Grad. Det glæder mig at høre, at den højtærede Minister er Optimist. Jeg tror, at den højtærede Minister sagde i Folketinget, at han havde en sund Optimisme. Det er muligt, det tør jeg ikke benægte; hvad der er sundt for den ene, er ikke altid sundt for den anden. Jeg husker, at den foregaaende Trafikminister fik det Skudsmaal, at han var en forbenet Optimist. Det ved jeg ikke; men jeg vil indrømme, at jeg synes, der er noget i det. Da vi i 1918 laa og tumlede med Planerne, sagde Statsbanernes Ledelse, at vi skulde bare vedtage alt, hvad vi kunde, Pengespørgsmaalet var underordnet. Jeg ved ikke, om man stadig nærer noget af den Anskuelse i Statsbaneledelsen; jeg deler den i alle Tilfælde ikke. Pengespørgsmaalet er en vigtig Ting, ikke mindst vigtig i denne Tid. Den Gang Forslaget kom frem, og det blev hævdet, at Anlægget vilde give gode Renter, skrev det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) i en Kronik i „Politiken“ — tror jeg —, at han saa, at der forelaa Forslag, og at det viste sig, at Anlægget vilde give gode Renter. Han føjede til: jeg har set mange Gange, at naar Forslagene kommer, er de saa udmærkede og giver gode Renter, men jeg har aldrig nogen Sinde set, at det har holdt. Jeg tror heller ikke, dette vil holde. Jeg følger mig ganske overbevist om, at det ikke vil holde.

Der er sket en Ændring i Folketinget, idet man har udskudt Anlægget af Aarhus—Randers-Banen og Dobbeltsporanlægget til Aalborg for en Aarrække. Jeg synes ikke rigtig om, at man, naar man har vedtaget ved Lov et saadant Anlæg, da layer Loven om. Jeg synes, man skylder de Mennesker, der har sat deres Lid til, at Anlægget udføres, ikke at skuffe dem. Jeg var imod Vedtagelsen — jeg var den Gang Formand for det paagældende Udvalg —, men nu da Lovforslaget er gennemført, synes jeg, at man loyalt skal bøje sig for det, der blev vedtaget. Jeg tror for øvrigt, at man godt kunde have udskudt Anlægget uden at indføre nogen Bestemmelse derom i Loven.

Jeg tør maaske til Slut nævne, at det stærke Fald i vor Krone vil vanskeliggøre og fordyre Optagelsen af Laan. Det er jo allerede oplyst paa forskellig

Maade. Det for mig alt overvejende er selvfølgelig vor Kronens daarlig Stilling. Vi taler hver Dag om en Bedring af vor Valuta og om, at vi vil arbejde paa Foranstaltninger, der skal hæve den; vi formaner til Sparsommelighed indenfor Stat og Kommune og hos den enkelte. Saa at komme med Lovforslag med Udgifter til et Beløb af 50 Mill. Kr. — jeg kan ikke sige nøje, hvor store de vil blive — forekommer mig mere end mærkeligt. Der er lige nu lagt paa vort Bord et Valutaforslag, hvis Gennemførelse skal indbringe noget over 50 Millioner i et Aar. Samtidig skal vi tage de 50 Mill. Kr. her. Jeg ved nok, at man siger, at man tager dem ikke af hint Beløb, men det er i og for sig lige fedt, hvor vi tager dem. Pengene skal udredes her i Landet, det er en given Sag, medmindre vi vil laane dem, og jeg ved ikke, om det er saa prisværdigt at gøre det, medmindre man i høj Grad er nødt til det. Jeg ser i Bladene i Dag, at i Frankrig har man faaet et stort Laan, men Betingelserne for det er, at den franske Stat ikke maa laane Penge mere, ikke en Gang for at opbæjle de nødstedte Egne, der blev ødelagt under Krigen. Naar man der maa give Afkald paa den Slags Ting, synes jeg, at vi paa nærværende Tidspunkt maatte kunne give Afkald paa at gennemføre dette Lovforslag. Det er ikke saa grumme længe siden, at netop den højtærede Trafikminister udtalte, at han mente, det ikke var muligt at gaa til saa store Udgifter, som der er Tale om her. Han udtalte endog, at det vilde være ubetimeligt og uforsvarligt. Jeg er ganske enig med ham deri. Hvorfor Ministeren nu har skiftet Mening, saa at han siger, at nu kan vi gøre det, og at vi her i Tinget kan tage Lovforslaget ubeset, det gaar over min Forstand.

Vi har ikke haft Raad til en anden Foranstaltning, som det var paatænkt at fremme, nemlig en Forbedring af vore Læreres Vilkaar, af vore Læreres Uddannelse, endskønt det ikke skulde koste mere end 300 000 Kr. Forslaget herom blev aldrig til Lov, vi bøjede os alle for den økonomiske Situation. Nu har vi Raad til at bruge 50 Mill. Kr. Der er andre Forslag fremme, hvis Gennemførelse jeg finder lige saa nødvendig som Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag. Jeg vil f. Eks. nævne Forslaget vedrørende Hvide Sande. Jeg skal ikke dømme om Projektet, for jeg kender det ikke i Omkædet. Men der er sket store Ulykker ved Hvide Sande. Der sker ingen Ulykke,